

ALBERTS DE ROŠĀ

Vienpadsmit dzīves

SECĪGĀS DZĪVES · 3. BURTNĪCA

Mme J. un citi regresijas gadījumi

II DAĻA · 8. - 19. GADĪJUMS

BLUSABOOKS

Vienpadsmit dzīves

ALBERTS DE ROŠĀ · «SECĪGĀS DZĪVES» (PARĪZE, 1911) · II DAĻA
· 8. – 19. GADĪJUMS

Katrai nodaļai — četras daļas

DE ROŠĀ VĀRDIEM

*pilns autora teksts, pārbaudīts pret 1911.
gada franču izdevumu*

VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM

kas šajā nodaļā notiek

SVEŠVĀRDI

nodaļas jēdzieni un to skaidrojumi

KO SAKA MŪSDIENU ZINĀTNE

*hipnoze, atmiņa un tas, kas vēl nav
izskaidrots*

Vēsturisks teksts, ne pamācība.

BlusaBooks · MMXXVI

© 2026 SIA "Blusa Entertainment" (reģ. Nr. 40203726725) · BlusaBooks. Alberta de Rošā oriģinālteksts (Parīze, 1911) ir brīvi izmantojams, bet šis latviešu izdevums, tā tulkojuma rediģējums, skaidrojumi, piezīmes, ilustrācijas un izdrukājamās lapas ir autordarbs. Tos aizliegts kopēt, pavairot, izplatīt vai publiskot pilnībā vai daļām bez autora rakstiskas atļaujas. Pārkāpējiem iestājas Autortiesību likumā paredzētā atbildība. Atļaujas: contact@blusa.eu. Izdrukājamās lapas drīkst drukāt tikai personīgai lietošanai. Hipnozes eksperimenti grāmatā ir vēstures liecība, nevis pamācība; neveic tos paši.

SATURS

<i>Priekšvārds</i>	4
I Mme J. — vienpadsmit dzīves	5
II Surel, victoria un juliette	58
III Marguerite un henriette	74
IV Pēdējie gadījumi	97
<i>Noslēgums</i>	107
<i>Izdrukājamās lapas — divas lapas</i>	108
<i>Svešvārdu vārdnīca</i>	111

PRIEKŠVārds

Alberts de Rošā (Albert de Rochas d'Aiglun, 1837–1914) nebija ne mistiķis, ne dziednieks. Viņš bija franču armijas inženieru virsnieks, un vēlāk ilgus gadus strādāja par Parīzes Politehniskās skolas administratoru. Gadu desmitiem viņš pētīja to, ko toreiz sauca par «magnētisko miegu», — mūsdienās mēs teiktu: hipnozi. 1911. gadā viņš izdeva grāmatu «Les vies successives» («Secīgās dzīves»), kurā apkopoja savus un citu pētnieku seansus ar cilvēkiem, kas hipnozē it kā atcerējās savas iepriekšējās dzīves.

Šī ir trešā burtnīca. Tajā ir grāmatas 8.–19. gadījums. Lielāko daļu vietas aizņem Mme J. — jauna sieviete no Isēre apgabala, kuru Lyonas magnetizētājs M. Bouvier «aizveda» cauri vienpadsmit dzīvēm: no 1860. gada Briançon līdz Attilas laikiem un vēl tālāk. Pēc tam seko jaunais kareivis Surel, kas sevi redz pie Waterloo; somnambula Victoria; jaunā modele Juliette, kuru de Rošā sūta ne tikai pagātnē, bet arī nākotnē; Marguerite un Henriette — pēdējā «pārvēršas» par Marseļas bīskapu Belzunce un pat paraksta viņa vārdu. Burtnīcu noslēdz seši īsi gadījumi.

Šajā daļā īpaši labi redzams de Rošā godīgums: viņš raksta vēstules mēriem un mācītājiem, meklē vārdus arhīvos un atklāti pieraksta, ka lielākā daļa pārbaudāmo ziņu neapstiprinās.

Kā lasīt. Burtnīcā ir pilns de Rošā teksts attiecīgajai grāmatas daļai, bez saīsinājumiem. Seansu protokolos **J.** nozīmē jautājumu, **A.** — atbildi, bet «K.J.D.?» — «Ko jūs darāt?». Katrai nodaļai seko trīs mūsu daļas: *Vienkāršiem vārdiem* — kas notiek; *Svešvārdi* — nodaļas jēdzieni; *Ko saka mūsdienu zinātne* — kā šos stāstus skaidro šodien.

Sērijā «Secīgās dzīves»:

1 · Senie ticējumi un magnētiskais miegs 2 · Atpakaļ caur dzīvēm 3 · Vienpadsmit dzīves 4 · Astrālais ķermenis un nojautas 5 · Dvēseles evolūcija

I. NODAĻA

MME J. — VIENPADSMIT
DZĪVES

DE ROŠĀ VĀRDIEM

8. GADĪJUMS — MME J., 1905

NOVĒROJIS UN PIERAKSTĪJIS M. BOUVIER

Pulkvedis de Rochas iepazīstināja mani ar saviem eksperimentiem par atmiņas regresiju, un tad arī es no savas puses vēlējos pārliecināties, vai ar dažādiem subjektiem man būs iespējams pārbaudīt šo parādību; drīz vien es guvu pilnīgu gandarījumu gan ar vieniem, gan ar otriem; tomēr īpaši es eksperimentēju ar kādu jaunu subjektu⁹⁰, kam sagādā patiesu prieku noderēt man šāda veida pētījumos, kur es varēju konstatēt, ka, neraugoties uz manu jautājumu apgrieztu secību, pie katra mana jautājuma viņš vienmēr paliek attiecīgā brīža personība, nekad neklūdīdamies savās atbildēs. Man bija iespēja viņu vairākkārt izjautāt — vairāku dienu un pat vairāku nedēļu atstatumā — par kādas dzīves sākumiem; viņa atbildes nekad nav bijušas pretrunīgas. Vēl vairāk — dažos gadījumos viņš pamanīja tādas detaļas, kas man bija paslīdējušas garām, un tā viņš no jauna pārdzīvoja tieši to eksistences brīdi, kuram es liku viņam iet cauri atpakaļvirzienā, tas ir, kāpjot augšup pa pagājušo gadsimtu straumi⁹¹.

⁹⁰ Mme J..., dzimusi kādā mazā Isère pilsētiņā 1878. gadā, veselīgu vecāku ģimenē, uzaudzināta savā ģimenē un mācījusies, lai iegūtu vidusskolas skolotāja diplomu; viņa ir precējusies ar militārpersonu un četrus gadus vecas meitenītes māte. Veselība drīzāk trausla. Viņas tēvs, dzimis Briançon, ap četrpadsmit gadu vecumu galīgi pameta šo pilsētu, lai citur kā stipendiāts turpinātu mācības. Vēlāk, būdams matemātikas skolotājs, viņš apprecējās ar kādu jaunu meiteni no Barcelonnette; no viņu savienības dzimusi subjekts, šī pētījuma priekšmets, un vēl kāda meita, par dažiem gadiem jaunāka. Viņas māte nekad nav dzīvojusi Briançon; no otras puses, viņas vīrs nekad nav dienējis garnizonā ne šajā pilsētā, ne tās apkaimē. Starp viņu senčiem nav neviena vārda, kas tuvtos tiem, kurus subjekts minējis to dzīvju gaitā, kas aprakstītas un nodzīvotas šajās vietās. Mme J..., kaut arī tēvs viņu stūmis matemātikas virzienā, drīzāk jūt vajību pret literatūru un mākslu, taču jūt šausmas no vēstures.

91 Lai maniem lasītājiem nerastos nekāds pārsteigums, konstatējot daudzos anahronismus visā šajā pētījumā, man jāpiezīmē, ka, nostādamies objektīva novērotāja vietā un vēlēdamies kalpot zinātnei un filozofijai, es sargāšos izvītrot vai grozīt kaut vienu teikumu to atbilstu vidū, ko sniedzis subjekts, manu novērojumu priekšmets. Rīkoties citādi būtu pirmām kārtām antizinātniski un vienlaikus aizdomīgi patiesības acīs. B.

Kad es liku viņam atgriezties bērna stāvoklī, piemēram, 2 gadu vecumā, runa kļuva grūtāka; gada vecumā viņš nerunāja vai runāja maz. Tad, vēl jaunāks, viņš izlikās zižam vai vaidēja. Tad es liku viņam nākt atpakaļ uz priekšu, un tā vietā, lai viņš savu pagātni pārdzīvotu no jauna, es liku viņam to no jauna ieraudzīt: te viņš man sniedza sīkumus ar lielāku vieglumu.

Nonācis dzimšanas brīdī, es liku viņam atgriezties mātes klēpī. Tūlīt viņš saritinājās, rokas pie ķermeņa, dūres uz acīm, — tā līdz piecu mēnešu vecumam; tad iestājās neliela atslābšana līdz ceturtajam mēnesim; trīs mēnešos līdz pat ieņemšanas brīdim ķermenis atgāzās atpakaļ, locekļi atslāba pilnīgā inercē.

Pirms ieņemšanas, brīdī, kad gars vēl atrodas telpā, viņš pūlas izbēgt no neuzvaramā spēka, kas, šķiet, viņu pievelk; tad, arvien kāpdams atpakaļ laikā, viņš atbild par to, ko dara, kāds ir viņa eksistences veids, līdz viņš no jauna uzņem to ķermeni, ko iepriekš pametis, lai atkal ieietu citā dzīvē; bet — dīvaina lieta — ikreiz, kad es liku viņam iekļūt mātes klēpī, viņš iziet cauri tai pašai fāzei, ko raksturo tā pati poza. Man jāsaka, ka, lai atvieglotu parādību, es eksperimenta laikā pastāvīgi magnetizēju subjektu, apstādamies vienīgi tāpēc, lai pierakstītu, un sākdams no jauna pie katra jautājuma.

Kad es gribu viņu atvest atpakaļ uz izejas punktu, es lieku viņam noiet to pašu ceļu pretējā virzienā, vai arī aprobežojos ar to, ka pasaku viņam atgriezties normālajā stāvoklī, tas ir, pašreizējā dzīvē tajā brīdī, kurā mēs atrodamies; bet šādā gadījumā viņam šķiet, ka viņš sapņo un iznāk no murga, tā ka man pēc tam jāatbrīvo viņa galva, lai izbeigtu to satraukumu, kas šīs pārāk straujās atgriešanās dēļ iekļuvis viņa smadzenēs.

Ikreiz, kad subjekts iziet cauri kādai citai dzīvei, sejas izteiksme kļūst atbilstoša attiecīgajai personībai. Kā vīrietim runa, tonis, izturēšanās jūkami atšķiras no sievietes toņa un žestiem; tāpat arī tad, kad viņš iziet cauri bērnības fāzei. Šie

paskaidrojumi doti iepriekš, lai izvairītos no atkārtojumiem dažādo pētīto dzīvju gaitā.

Es pāriešu pāri pašreizējai eksistencei, kurai nevar būt citas vērtības kā vien tā atmiņa, ko ikviens spēj saglabāt kopš savas dzimšanas, atkarībā no attiecībām, kādas mums ir ar apkārtējām personām, kuras mums stāsta notikumus ar lielāku vai mazāku sīkumu daudzumu vai precizitāti.

Iemidzinājis subjektu, es lieku viņam ātri pāriet šīs dzīves posmiem, tad lieku viņam iziet cauri mātes klēpim, kā to izskaidroju augstāk, un beidzot novedu viņu gara stāvoklī. Ņemot pašreizējo dzīvi par izejas punktu, es izjautāju viņu par viņa otro dzīvi šādi.

OTRĀ DZĪVE. MARGUERITE DUCHESNE

Gara stāvoklī, kas ir pirms viņas pašreizējās dzīves, viņa apzinās savu stāvokli.

J. — Ko jūs darāt kā gars?

A. — Es visu laiku staigāju apkārt, es redzu savus vecākus un draugus, kas mani neredz; es gan gribētu redzēt arī Louis, savu līgavaini, kurš aizgāja pirms manis, bet es viņu neatrodu.

J. — Ieraugiet no jauna savu ķermeni.

A. — Es redzu savu jaunkundzes ķermeni kapsētā, Briançon.

J. — Ieraugiet sevi no jauna nāves brīdī.

A. — Es redzu sev to pašu seju.

J. — Jūs pametat savu ķermeni. (Subjekts daudz klepo un iziet cauri nāves fāzei, ķermenis atgāzts atpakaļ, kļūstot auksts.)

J. — Jūs dzīvojat materiāli; cik jums gadu?

A. — 25 gadi.

J. — Kurā gadā jūs esat?

A. — 1860.

J. — Kā jūs sauc?

A. — Marguerite Duchesne.

J. — Kurā gadā jūs esat dzimusi?

A. — 1835.

J. — Kā sauc jūsu tēvu?

A. — Louis Duchesne.

J. — Ko viņš dara?

A. — Viņam ir pārtikas veikals rue de la Caserne⁹².

⁹² No ziņām, ko esmu ievācis Briançon, pilsētas valdē un no diviem veciem cilvēkiem (viens 75 gadus, otrs 85 gadus vecs), kas dzīvo rue de la Caserne, izriet, ka šajā ielā nekad nav bijis pārtikas tirgotāja ar uzvārdu Duchesne. Bez tā vietu apraksti ir ļoti precīzi. A. R.

Subjekts klepo un sūdzas par krūtīm un sirdi.

J. — Kas jūs nogurdina?

A. — Es esmu ļoti slimā, saka, ka man ejot bojā krūtis; pēc manām domām, tās ir bēdas.

J. — Tātad jums ir bēdas; kāds ir to iemesls?

A. — Tas, ka es mīlēju kādu jaunu kareivi, kurš nomira.

J. — Kā viņu sauca?

A. — Louis-Jules Martin. Ak, mans nabaga Louis!

J. — Kur viņš bija kareivis?

A. — Briançon.

J. — Vai viņš bija no Briançon?

A. — Nē, viņš bija marseļietis.

J. — Jums vairs ir tikai 20 gadu. Ko jūs darāt?

A. — Es domāju par Louis Martin.